

Oponentský posudek diplomové práce

Název práce: Nebezpečí kyberšikany z pohledu dítěte

Autorka práce: Bc. Nicole Zvoničková

Obor studia: Etika v sociální práci

Celkově považuji předloženou práci za zdařilý teoretický pokus vypořádat se s jednou z aktuálních výzev, před kterou nás staví současné možnosti informačních a komunikačních technologií. Autorka vychází ze základního předpokladu ambivalentnosti těchto technologií (s. 10, 31) a s pomocí odborné literatury, výsledků různých výzkumů a dalších zdrojů popisuje zneužitelnost a zneužívání daných technologií, spadající pod označení kyberšikana. Autorka dává názvem práce na vědomí, že chce psát o kyberšikaně z pohledu dítěte, v textu práce nicméně představuje kyberšikanu ze širšího pohledu, i z pohledu dospívajících – přičemž velký význam připisuje dospělým, kteří se v posledku musí do řešení problémů kyberšikany zapojit. To však vyžaduje, aby dospělí dané technologie dobře znali, a tak dokázali dotčeným obětem efektivně pomoci (s. 95). Autorka dospívá k závěru, že nejlepším řešením je prevence založená na spolupráci všech zúčastněných věkových kategorií, včetně zainteresovaných institucí (s. 85, 91-92, 95). Autorčino hledisko je téměř výlučně psychologické. Studovaný obor by ale jistě zasloužil, aby – třeba až v závěru – bylo alespoň naznačeno i hledisko etické. Hledisko sociální práce je zapojeno v poslední kapitole, v rámci prezentace možností řešení kyberšikany (s. 88-90). Celkově hodnotím práci jako *velmi dobrou* – konečné hodnocení bude záviset také na autorčině obhajobě práce.

Variantě výborného hodnocení brání podle mého úsudku hlavně některé formální nedostatky. Definice cíle v úvodu a v závěru se liší (s. 7, 93). Preciznější a jednodušší definice cíle mohla autorce dát jasnější a jednoznačné myšlenkové linie, které by se promítly i do struktury práce. Z formálního a metodologického hlediska je nejméně jasná 5. kapitola. Autorka se zde zaměřila na vybrané české výzkumy, které chce „vzájemně propojit a porovnat“ (s. 75). Ve skutečnosti propojuje sice různé druhy výzkumů (včetně výzkumů obsažených v jedné diplomové a jedné bakalářské práci), ale pro čtenáře zůstává místy nejasné, jak jsou výzkumy porovnány. Propojení podle 11 kategorií je jedna věc, jiná věc je však porovnání. Nejvíce nejasná je v tomto ohledu předposlední podkapitola 5.10, kde čtenář zůstává na pochybách, co autorka označuje pojmem „následky vyplývající z výzkumů“. Jedná se při tom o všechny zmíněné výzkumy, anebo jen o některé? Podkapitola sestává z 8 řádek a jako zdroj je uvedena bakalářská práce, přičemž autorka jednou větou dodává, že „výsledky souvisejí s tím, co (...) uvedla v podkapitole 4.5“ (s. 81).

Co se týká jazykového a stylistického hlediska, výskyt chybějících písmen (s. 41, 11 řádek shora; s. 50, 8 řádek zdola), chybějících slov (s. 8, 5. řádek shora; s. 31, 15. řádek shora) a chybného skloňování (s. 9, 14 řádek shora; s. 36, 12 řádek shora; s. 48, 10 řádek zdola) je řídký. To samé platí pro stylisticky neobratné a významově nejasné formulace: „Anonymita internetu jde agresorům v tomto ohledu velmi vsvědč.“ (s. 46); „Při bližším zaměření se na rozsah problému kyberšikany je vidět, že v mnoha oblastech sociální práce lze její prvky naléznout.“ (s. 90); „Sebeobviňování je mimo jiné nešťastným důsledkem víry ve spravedlivý svět, kterou oběť má – věří, že špatné věci se dějí špatným lidem a nikoli bez příčiny a těm dobrým.“ (s. 65). Jinak je jazyková a stylistická úroveň velmi dobrá. Uvedené nedostatky bylo možné odstranit pečlivější závěrečnou kontrolou.

Z obsahového hlediska nemám žádné vážné námítky.

Za celkově nejslabší stránku práce považuji její převážně kompilační charakter.

Za celkově nejsilnější stránku práce považuji návaznost na autorčinu praktickou zkušenost s danou problematikou (kterou naznačuje v úvodu; s. 7) a relevantní teoretický základ v podobě většího množství odborné literatury a ostatních zdrojů, včetně anglických. Předložená práce celkově splňuje požadavky kladené v rámci TF JU na tento druh závěrečné vysokoškolské práce.

PhDr. Vojtěch Šimek, v Českých Budějovicích, 3. 5. 2016.